

HİDDET

ALEX MICHAELIDES

ÇEVİRİ: MÜGE CANAN ÖZÇELİK

 domingo

HİDDET
ALEX MICHAELIDES

Özgün ismi: The Fury
© 2023 Alex Michaelides

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rogers, Coleridge and White Ltd.
aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2024 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Müge Canan Özçelik
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Sevim Erdoğan
Kapak tasarımı: Hamdi Akçay
Sayfa uygulama: Bahadır Erşık

ISBN: 978 605 198 336 3

Baskı: Mayıs 2024
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 • Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir
bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Uma'ya

ἦθος ἀνθρώπων δαίμων
Karakter kaderdir.
—HERAKLEITOS

Önsöz

Kitaba asla havadan bahsederek başlamayın.

Bu sözü kim söylemişti? Hatırlamıyorum, ünlü yazarlardan biridir herhalde.

Kim demişse iyi demiş. Hava durumu sıkıcıdır. Kimse havanın nasıl olduğunu okumak istemez; hele havanın hep berbat gittiği İngiltere’de. İnsanlar, diğer *insanlar* hakkındaki kitapları okumayı severler ve deneyimlerime dayanarak söylüyorum, bol tasvirli paragrafları çoğunlukla okumadan geçerler.

Hava durumundan uzak durmak makul bir tavsiye ama bu seferlik riski göze alıp bu tavsiyeye uymayacağım. Kurallı ispatlayan bir istisna yapmayı umuyorum. Endişelenmeyin, hikâyem İngiltere’de geçmiyor, yani size yağmuru falan anlatacak değilim. Yağmur konusunda sınırı kesin koymak lazım. Hiçbir kitap yağmurla başlamamalı. Asla. İstisnasız.

Benim söz ettiğim, rüzgâr. Yunan adalarının etrafında esen rüzgâr. Ne zaman çıkacağı belli olmayan, şiddetli Yunan rüzgârı. İnsanı delirten rüzgâr.

O gece rüzgâr sertti. Cinayet gecesi. Ağaçlara boyun eğdiren, yolları ezip geçen, uğuldayan, inleyen, tüm sesleri alıp götüreren, vahşi, öfkeli bir rüzgâr.

Leo silah seslerini duyduğunda dışarıdaydı. Evin arkasındaki sebze bahçesinde, dörtayak üzerinde kusuyordu. Sarhoş değildi, sadece otla kafayı bulmuştu. (Kabahat bendeydi malesef. Daha önce ot içmemiştii; muhtemelen hiç vermemeliydim.) Baştaki yarı coşkulu deneyimin ardından –doğaüstü bir

halüsinasyonla ilgiliydi anlaşılın– midesi bulanmış ve kusmaya başlamıştı.

Tam o sırada üstüne hücum eden rüzgâr, sesi kulaklarına taşıdı: *pat, pat, pat*. Art arda üç el silah sesi.

Leo ayağa kalkmaya zorladı kendini. Dengesini bulmaya çalışarak fırtınaya karşı düşe kalka silah seslerinin geldiği yöne yürüdü. Evden uzaklaştı, patikayı takip etti, zeytin ağaçlarının arasından geçti ve harabeye doğru yürümeye devam etti.

Ve işte orada, açıklık alanda... yerde yatan biri vardı.

Giderek genişleyen bir kan gölünün içindeki ceset, yarım daire şeklinde etrafını saran yıkık mermer sütunların gölgesi altındaydı. Leo temkinli adımlarla yanına gidip yüzüne baktı. Ardından suratını dehşetle buruşturup çığlık atmak üzere ağzı açık, geriye sendeledi.

Ben diğerleriyle tam o sırada oraya ulaştım. Rüzgâr, dudaklarından dökülen sesi alıp gecenin karanlığına taşımadan önce Leo'nun feryadının başlangıcında.

Bir anlığına sessizliğe bürünüp kalakaldık. Korkunç, bir Yunan trajedisinin doruk noktası gibi dehşet dolu bir andı.

Ama trajedi orada sona ermedi.

Daha yeni başlıyordu.

I. PERDE

Duyduğum en acıklı hikâye bu.

—FORD MADOX FORD, *The Good Soldier*

I

Bu bir cinayet hikâyesi.

Ya da belki tam öyle sayılmaz. Özünde bir aşk hikâyesi, değil mi? Hem de en hüznüsünden; aşkın sona ermesiyle, aşkın ölümüyle ilgili.

Yani galiba yine ilk söylediğim doğrudu.

Hikâyeyi bildiğinizi düşünebilirsiniz. Büyük ihtimalle hakkında bir şeyler okumuşsunuzdur. Hatırlarsanız dedikodu gazeteleri bayılmıştı: Attıkları en popüler başlıklardan biri, ADADA CİNAYET'ti. Hiç de şaşırtıcı değildi çünkü içinde sansasyonel ne ararsanız vardı: İnzivaya çekilmiş eski bir film yıldızı, fırtınanın yakıp yıktığı, şahsa ait bir Yunan adası... ve elbette bir cinayet.

O geceyle ilgili pek çok saçmalık yazıldı. Neyin olmuş ya da olmamış olabileceğine dair her tür uçuk kaçık, gerçek dışı teori üretildi. Ben bütün bunlardan uzak durdum. Adada yaşanmış olabileceklerle ilgili yalan yanlış spekülasyonları okumak ilgimi çekmiyordu.

Ne olduğunu biliyordum. Oradaydım.

Kim miyim ben? Hem bu hikâyeyi anlatan kişiyim hem de hikâyedeki karakterlerden biriyim.

Yedi kişi adada mahsur kalmıştık.

İçimizden biri katildi.

Ama siz katilin hangimiz olduğuna dair hemen tahminlerde bulunmaya başlamadan önce sizi bunun bir "katil kim

polisiyesi” olmadığı konusunda uyarmalıyım. Agatha Christie sayesinde bu tarz hikâyelerin nasıl ilerlediğini hepimiz biliyoruz: şaşırtıcı bir cinayeti takip eden kararlı bir soruşturma, dâhice bir çözüm ve eğer yeterince şanslıysanız beklenmedik bir gelişme. Ama bu bir roman değil, gerçek bir hikâye. Gerçekten var olan bir yer, gerçekten var olan insanlar hakkında. İlla bir ad konacaksa bu bir “neden yaptı” hikâyesi, bir karakter incelemesi, kim olduğumuzun ve neyi neden yaptığımızın bir analizi.

Şimdi size o korkunç gecede yaşanan olayları tüm içtenliğimle yeniden canlandırmaya çalışacağım; cinayeti ve cinayetle sonuçlanan şeylerin hepsini. Size gerçeği hiç süslemeden, tüm çıplaklığıyla sunacağım –en azından gerçeğe elimden geldiğince yaklaşacağım– dair söz veriyorum. Yaptığımız, söylediğimiz ve düşündüğümüz her şeyi.

Peki ama nasıl, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. *Nasıl olabilir?* Ben *her şeyi* nasıl bilebilirim? Sadece atılan her adımı, söylenen ve yapılan her şeyi değil, yapılmayanları, söylenmeyenleri ve başkalarının aklından geçenleri de nasıl bilebilirim?

Bunun için büyük oranda, cinayet öncesinde ve sonrasında aramızda geçen konuşmalara güveniyorum. Elbette hayatta kalanlar arasında geçen konuşmaları kastediyorum. Ölenlere gelince, onların iç dünyalarına biraz yorum katmama izin vereceğinizden eminim. Oyun yazarlığını meslek edinmiş biri olarak bu göreve pek çok kişiden daha uygunumdur herhalde.

Dikkate aldığım bir diğer şey de cinayet öncesinde ve sonrasında tuttuğum notlar. Buna kısa bir açıklama getirmeliyim. Son birkaç yıldır defter tutma alışkanlığı edindim. Yazdıklarıma günlük diyemem; o kadar derli toplu sayılmazlar. Daha çok düşüncelerimin, fikirlerimin, hayallerimin, kulak misafiri olduğum sohbetlerden kesitlerin, dünyaya dair gözlemlerimin bir kaydı olduğunu söyleyebiliriz. Notlarımı tuttuğum defterler de öyle süslü püslü şeyler değil; basit, siyah kapaklı defterlerden.

Şu an önümde cinayetin işlendiği yılın defteri açık duruyor. Hikâyemi anlatırken şüphesiz ona başvuracağım.

Bütün bunları özellikle söylüyorum ki hikâyenin herhangi bir kısmında sizi yanlış yönlendirirsem isteyerek değil, kazara yaptığımı, sebebin olayları kendi bakış açımına göre beceriksizce çarpıtmam olduğunu bilin. İnsanın küçük de olsa bir rol aldığı bir hikâyeyi anlatması beraberinde bu tür riskleri getiriyordur belki.

Her şeye rağmen lafı fazla dolandırmamak için elimden geleni yapacağım. Yine de ara sıra konunun dışına çıkmamı mazur göreceğinizi umuyorum. Ayrıca beni, hikâyemi dolambaçlı yoldan anlatmakla suçlamadan önce bunun gerçek bir hikâye olduğunu hatırlayın. Gerçek hayatta da bu şekilde iletişim kurmaz mıyız? Konudan konuya atlar, zamanda yolculuk yapar, bazı anları ağır ağır, ayrıntılarıyla anlatır, bazılarını çabucak geçer, hatalı gördüğümüz kısımları eleyip değer verdiğimiz kısımları abartarak yol boyunca düzeltmelerde bulunuruz. Hepimiz hayatlarımızın güvenilmez anlatıcılarıyız.

Size bu hikâyeyi anlatırken kendimi sizinle birer bar taburesine oturmuş, karşılıklı içki içen iki eski dost gibi hissetmem tuhaf.

Siz taburenize yerleşirken bir içki bardağını –büyükçe bir bardak çünkü öylesine ihtiyacınız olacak– önünüze itip *bu hikâye, aşkı tatmış herkes için*, diyerek söze başlıyorum.

Lafımı çok fazla bölmemenizi rica ediyorum, en azından ilk başta. Daha sonra konuşup tartışacak bolca zamanımız olacak. Şimdilik beni, bir dostunuzun uzunca bir hikâyesini hoşgörüle dinleyeceğiniz gibi, sonuna dek dinlemenizi rica ediyorum.

Şüpheliler kadrosuyla –önem sırasına göre– tanışmamızın zamanı geldi. Bu yüzden hiç istemesem de artık sahneden çekilmek zorundayım.

Olması gerektiği gibi, yıldızımızla başlayalım.

Lana'yla.

Lana Farrar bir film yıldızıydı.

Lana büyük bir yıldızdı. Çok genç yaşta, yıldızlığın hâlâ bir anlam ifade ettiği yıllarda yıldız olmuştu. İnternet bağlantısına sahip herkesin şöhret olabileceği günümüzden çok önce.

Şüphesiz çoğunuz adını duymuş ya da filmlerini izlemiştir. Bahsedilecek bolca filmi var. Benim gibi biriyseniz siz de bir ya da ikisini çok sevmişsinizdir.

Hikâyemizin başlamasından on yıl önce jübile yapmasına rağmen Lana'nın şöhreti hâlâ sürüyordu. Eminim, ben ölüp hiç var olmamışım gibi unutulduktan çok sonraları bile Lana Farrar hatırlanmaya devam edecek, ki öyle de olması gerekir. Shakespeare'in Kleopatra için yazdığı gibi, o, "tarihteki yerini" almıştı.

Lana on dokuz yaşında, sonrasında evleneceği Oscar ödüllü efsanevi Hollywood yapımcısı Otto Krantz tarafından keşfedilmişti. Vakitsiz ölümüne dek Otto, nüfuzunun ve enerjisinin hatırı sayılır bir kısmını, koca koca filmleri tümüyle yeteneklerini gösterecek şekilde tasarlayarak Lana'nın kariyerini ilerletmeye harcadı. Ama Lana zaten yıldız olmak için doğmuştu; Otto olsa da olmasa da.

Sebep sadece kusursuz bir yüze, sonsuz mavilikteki gözleriyle bir Boticelli meleşinin göz kamaştıran, saf güzelliğine sahip olması, duruşu, konuşma şekli ya da o meşhur gülümsemesi değildi. Hayır, insanların Lana'dan gözlerini

ayıramamasına neden olan başka bir şey vardı; soyut bir şey, bir yarı tanrıçanın izi gibi efsanevi, mistik bir şey. Böylesi bir güzellik karşısında yapmak isteyeceğiniz tek şey, bakmaktı.

Lana gençliğinde çok sayıda filmde oynamıştı ve dürüst olmak gerekirse bu işte tutunup tutunamayacağını anlamak ister gibiydi. Bana göre oynadığı romantik komediler ya tutarsa tarzı, gerilimlerse gelip geçici filmlerdi. Lana rol aldığı ilk trajediyle nihayet turnayı gözünden vurdu. *Hamlet*'in modern bir uyarlamasında Ophelia'yı oynadı ve ilk kez Oscar'a aday gösterildi. O günden sonra asilce acı çekmekte uzmanlaştı. Adını ister acıklı ister duygusal film koyun, Lana, Anna Karenina'dan Jeanne d'Arc'a dek bütün talihsiz kadın kahramanları muazzam canlandırdı. Sevdiğine asla kavuşamadı, nadiren canını kurtardı ve bizler onu bunun için sevdik.

Tahmin edeceğiniz üzere, Lana çoğu insanın kazanamayacağı kadar çok para kazandı. Otuz beş yaşına geldiğinde, birkaç yıldır mali krizde olan Paramount'u en büyük başarılarından birinin kârıyla ayakta tuttu. Bu yüzden Lana'nın, şöhretinin ve güzelliğinin doruğunda olduğu kırk yaşında aniden jübile yapacağını duyurması, sektörde kayda değer bir şok dalgası yarattı.

Sinemayı bırakma kararının sebebi meçhuldü ve Lana o zaman ya da sonraki yıllarda herhangi bir açıklamada bulunmadığı için hep öyle kaldı. Lana bu konuda hiç açıklama yapmadı.

Fakat şömine karşısında viski yudumlayıp süzülen kar taneceklerini pencereden seyrettiğimiz soğuk bir Londra gecesinde sırrını benimle paylaştı. Bana tüm hikâyesini anlattı ve ben de ona...

Hay... İşte yine aynısını yapıyorum; yine sinsice kendimi hikâyeye dahil ediyorum. Tüm iyi niyetime rağmen kendimi Lana'nın hikâyesinden soyutlayamıyorum anlaşılan. Belki de yenilgiyi itiraf etmeli, çözülmesi imkânsız bir düğüm haline geldiğimizi, ayırmanın ya da açmanın mümkün olmadığı keçeleşmiş bir ip yumağına dönüştüğümüzü kabul etmeliyim.

Öyle bile olsa henüz dost değildik. Hikâyenin bu kısmında daha tanışmamıştık. O günlerde ben Barbara West'le Londra'da yaşıyordum. Lana'ysa elbette Los Angeles'ta.

Lana doğma büyüme Kaliforniyalıydı. Orada yaşamış, orada çalışmış, filmlerinin büyük bir kısmını orada yapmıştı. Fakat Otto öldükten ve kendisi sinemayı bıraktıktan sonra yeni bir başlangıç için Los Angeles'tan ayrılmaya karar verdi.

Ama nereye gidecekti?

Tennessee Williams'ın da dediği gibi, sinema dünyasından çekildiğinizde gidebileceğiniz hiçbir yer yoktur; ay dışında.

Ama Lana, ay yerine İngiltere'yi tercih etti.

Küçük oğlu Leo'yla Londra'ya yerleşti. Mayfair'de altı katlı kocaman bir ev satın aldı. Burada uzun süre yaşamayı düşünmüyordu; en azından sonsuza dek değil. Hayatının geri kalanında ne yapacağına karar verirken yeni bir yaşam tarzını deneyecekti sadece.

Sorun, Lana'nın rahatsız edici bir gerçeği, kendisini tanımlayan yorucu kariyeri olmadan kim olduğunu ya da ne yapmak istediğini bilmediğini fark etmesiydi. Kendini kaybolmuş gibi hissettiğini söylemişti bana.

Filmlerini hatırlayanlarımız için Lana Farrar'ı “kaybolmuş” hayal etmek zor. Lana beyaz perdede çok fazla acı çekmiş ama bu acıları hep metanetle, yüreklilikle ve güçlü bir iradeyle göğüslemişti. Kaderiyle gözünü bile kırpmadan yüzleşir ve sonuna dek mücadele ederdi. Bir kahramanda arayacağınız tüm özelliklere sahipti.

Gerçek hayatta Lana, oyuncu kişiliğinden tamamen farklı biriydi. Evet, görünürde ikisinin arasında olağanüstü bir benzerlik vardı; Lana elinde olmadan ona benzemiş, onun gibi yürümeye, onun gibi davranmaya başlamıştı. Yakından tanıdığınızdaysa bu dış görünüşün ardında farklı birinin gizlendiğini yavaş yavaş görüyordunuz. Çok daha kırılgan ve karmaşık biri. Kendine çok daha az güvenen biri. Pek çok insan bu kişiyle daha önce hiç karşılaşmadı. Ama hikâyemiz ilerledikçe

siz ve ben ona karşı uyanık olmalıyız. Çünkü tüm sırlar onda saklı.

Lana'nın herkesçe bilinen kişiliğiyle gizli kişiliği arasındaki bu –tabiri caizse– uyumsuzlukla yıllarca mücadele ettim. Aynı mücadeleyi Lana'nın da verdiğini biliyorum. Özellikle Hollywood'dan ayrılıp Londra'ya taşındığı yıllarda.

Neyse ki çok fazla mücadeleye gerek kalmadan kader devreye girdi ve Lana, bir İngiliz'e, Jason Miller adında, kendisinden birkaç yaş genç, yakışıklı bir işadamına âşık oldu.

Bu aşk gerçekten kader miydi yoksa Lana'nın, kendisi ve geleceği hakkındaki bütün o karmaşık varoluşsal açmazları belki de sonsuza dek ertelemesine imkân tanıyacak bir avuntu muydu, orası bir muamma. En azından bana göre.

Öyle veya değil, Lana ile Jason evlendiler ve Londra, Lana'nın kalıcı evi oldu.

Lana Londra'yı sevdi. Tahminim, burayı en çok, İngilizler duygularını belli etmeyen insanlar oldukları için seviyordu. Burada insanlar onu rahat bırakıyordu. Ne kadar ünlü olursa olsun eski bir film yıldızını sokakta durdurup birlikte fotoğraf çektirmek ya da imzalı fotoğraf istemek İngiliz karakterine aykırıydı. Lana şehirde kimse rahatsız etmeden dolaşabiliyordu.

Bol bol yürüyordu. Hava şartları izin verdiği ölçüde yürümeyi severdi.

Ah, hava meselesi. Britanya'da biraz zaman geçiren herkes gibi Lana da iklime sağlıksız bir ilgi beslemeye başladı. Yıllar geçtikçe iklim değişmez bir hayal kırıklığına dönüştü. Londra'yı seviyordu ama neredeyse on yıl yaşadından sonra şehirle hava durumu zihninde bütünleşmişti: Londra eşittir *nem, yağmur ve gri gökyüzüydü*.

O yıl özellikle kasvetli geçmişti. Paskalya yaklaştığı halde henüz bahardan iz yoktu. Şimdi de her an yağmur yağabilirdi.

Soho'da dolaşan Lana, başını kaldırıp kararan gökyüzüne baktı.

Hakikaten de yüzünde bir yağmur damlası hissetti. Bir tane de elinde. *Kahretsin*. Durum hepten kötülemeden geri dönse iyi olurdu.

Lana sadece adımlarıyla değil, düşünceleriyle de geri dönmeğe başladı. Kafasına takılan o can sıkıcı probleme geri döndü. Onu huzursuz eden bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Günlerdir endişeliydi. Peşindeki bir şeyi atlatmaya çalışıyormuş gibi kendini tedirgin ve kaygılı hissediyor, dar sokaklarda başını öne eğerek yürüyüp peşindeki o şeye görünmemeye çalışıyordu. Ama neydi bu?

Düşün, dedi kendi kendine. *Cevabı bul*.

Lana yürümeye devam ederek hayatının bir dökümünü çıkardı; dikkat çeken bir hoşnutsuzluk ya da endişe aradı. Sorun evliliği miydi? Sanmıyordu. Jason işiyle ilgili stresliydi ama o yeni bir şey sayılmazdı. Evlilikleri şimdilik rayında gidiyordu. Sorun bu değildi. O halde neydi? Oğlu muydu? Leo muydu? Önceki gün aralarında geçen o konuşma mıydı? Alt tarafı Leo'nun geleceğiyle ilgili dostça bir sohbet etmişlerdi, değil mi?

Yoksa durum daha mı karmaşıktı?

Düşen yeni bir yağmur damlası dikkatini dağıttı. Lana öfkeyle gökyüzüne baktı. Sağlıklı düşünemiyor olmasına şaşır-mamalıydı. Ah, bir gökyüzünü görebilse... *güneşi* görebilse.

Eve doğru yürürken aklında havadan kaçma fikri vardı. En azından bu konuda elinden bir şey gelebilirdi.

Bir mekân değişikliği yapsalar nasıl olurdu? Gelecek hafta sonu Paskalya tatiliydi. Bir son dakika rezervasyonuyla güneşin peşine düşseler nasıl olurdu?

Neden Yunanistan'a, adaya gitmiyorlardı?

Gerçekten neden öyle yapmıyorlardı? Bir tatil hepsine iyi gelirdi; Jason'a, Leo'ya, özellikle de Lana'ya. Kate ve Elliot'ı da çağırabileceğini düşündü.

Evet, çok eğlenceli olurdu. Lana gülümsedi. Güneş ve mavi gökyüzü vaadiyle bir anda neşesi yerine geldi.

HİDDET

Cebinden telefonunu çıkardı.
Hiç vakit kaybetmeden Kate'i arayacaktı.